

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/30/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013200500
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013200500.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Petry Príbeľskej, PhD. a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu: ST SIRIUS, spol. s r.o., so sídlom Námestie Generála Štefánika 3, Stará Ľubovňa, právne zastúpenému JUDr. Jurajom Tibenským, advokátom, so sídlom Štefánikova 15, Nitra, proti žalovanému: Slovenská inšpekcia životného prostredia - ústredie, útvar inšpekcie odpadového hospodárstva, so sídlom Karloveská 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 43 960 009 13/3825-14168/Leg zo dňa 28. mája 2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 5S/22/2013-87 zo dňa 22. januára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 5S/22/2013-87 zo dňa 22. januára 2014 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **j e p o v i n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 142,04 € k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. 43 960 009 13/3825-14168/Leg zo dňa 28. mája 2013 v spojení s rozhodnutím Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Bratislava, Stále pracovisko Nitra (ďalej len prvostupňový správny orgán“) č. 43 962 002 13/959-8706/Hrd zo dňa 27. marca 2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím bola žalobcovi uložená peňažná pokuta vo výške

1 660,- € za správny delikt podľa zákona č. 127/2006 Z.z. o perzistentných organických látkach a o zmene a doplnení zákona č. 223/2001 Z.z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o perzistentných organických látkach“), a to z dôvodu, že nenakladal s odpadovou agrochemikáliou pozostávajúcou z perzistentných organických znečisťujúcich látok ako s odpadom s obsahom perzistentných organických látok v súlade s Nariadením (ES) č. 850/2004 Európskeho parlamentu a Rady zo dňa 29. apríla 2004 o perzistentných organických

znečisťujúcich látkach, ktorým sa mení a dopĺňa smernica 79/117/EHS v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie“).

Krajský súd posudzujúc správnosť záverov správnych orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 7 ods. 2 písm. a/, ods. 6, ods. 8 zákona o perzistentných organických látkach a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný nesprávne právne posúdil vec, keď konštatoval, že podľa § 7 ods. 6 zákona o perzistentných organických látkach lehota začala plynúť dňom, kedy bol prerokovaný protokol č. 25 zo dňa 4. mája 2012, t.j. 25. júna 2012 a z tohto dôvodu jednoročná subjektívna (prekluzívna) lehota uplynie dňa 25. júna 2013. V nadväznosti na ustálenú judikatúru (nález Ústavného soudu České republiky, sp.zn. II. ÚS 192/05, rozsudok Nejvyššího správního soudu České republiky, sp.zn. 6A/99/2001, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vedenej pod sp.zn. 5Sžo/41/2011 zo dňa 31. mája 2012), mal za to, že s ohľadom na konštitutívny charakter rozhodnutia o uložení sankcie za správny delikt, až materiálnou právoplatnosťou je dotknutá právna sféra páchatel'a správneho deliktu, keďže týmto okamihom vznikne jeho povinnosť podrobiť sa rozhodnutiu. Preto podľa názoru krajského súdu na zachovanie lehôt podľa § 7 ods. 2 zákona o perzistentných organických látkach nestačí iba v rámci nich vydať prvostupňové rozhodnutie, ale je nevyhnutné, aby toto najneskôr v posledný deň uvedených lehôt nadobudlo aj právoplatnosť. Krajský súd mal z listinných dôkazov za preukázané, že prvostupňový správny orgán sa o tom, akým spôsobom budú zneškodnené odpady perzistentných organických látok, ktoré sa nachádzali v objekte žalobcu (sklad na parcele č. 329/4 v k.ú. U. T. D.) dozvedel z Protokolu o vyčistení objektu Nová Dedina a Sprievodného listu nebezpečných odpadov vrátane nákladných listov, ktoré doručil splnomocnený zástupca žalobcu V. J. M. e-mailovou poštou dňa 14.03.2012. Konštatoval, že vedomosť prvostupňového správneho orgánu o porušení povinnosti žalobcu vyplýva neskôr z Protokolu č. 25 zo dňa 04.05.2012 a jednoročná lehota na uloženie pokuty preto uplynula najneskôr 04.05.2013. Podľa krajského súdu, prvostupňové a druhostupňové konanie podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) tvorí jeden celok a je skončené až právoplatnosťou druhostupňového rozhodnutia, čo v danom prípade je 31.05.2013. Na záver krajský súd uviedol, že bolo povinnosťou žalovaného v tomto konaní na plynutie jednoročnej prekluzívnej lehoty, v ktorej možné uložiť pokutu za správny delikt prihlásiť ex offio a konanie zastaviť. Ak takto žalovaný nepostupoval, krajský súd skonštatoval, že sa v konaní vyskytla taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Z uvedených dôvodov krajský súd napadnuté rozhodnutie v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a e/ OSP zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Vzhľadom na vyššie uvedené procesné pochybenia žalovaného sa súd ďalšími námietkami žalobcu nezaoberal.

O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi náhradu trov konania priznal, preto zaviazal žalovaného na náhradu trov konania vo výške 888,67 €.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietla. Podľa názoru žalovaného, rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP. Žalovaný vo svojom odvolaní opätovne zdôraznil skutočnosť, že postup výkonu kontroly podľa § 6 ods. 2 zákona o perzistentných organických látkach je upravený v zákone číslo 10/1996 Z.z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o kontrole“). Podľa žalovaného, kontrola je skončená prerokovaním protokolu v zmysle § 13 ods. 8 zákona o kontrole. Nestotožnil sa s právnym názorom krajského súdu, že žalovaný sa dozvedel o porušení povinnosti žalobcom dňom vyhotovenia protokolu z kontroly číslo 25, t.j. 4. mája 2012 (teda dňom, kedy kontrola ešte nebola riadne zákonným spôsobom ukončená), keďže podľa jeho názoru by muselo platiť, že tento deň je aj okamihom, ktorý je zákonným dôvodom na začatie konania vo veci uloženia pokuty podľa § 7 ods. 6 zákona o perzistentných organických látkach. Uvedené je podľa žalovaného v rozpore so zákonom o kontrole, pretože by sa jednalo o kontrolu neukončenú postupom určeným podľa tohto zákona a kontrolovanému subjektu by bolo týmto spôsobom zabránené uplatniť jeho právo, t.j. podať námietky, ktoré by mohli zmeniť skutkový stav a teda by mali podstatný vplyv na to, či by bolo vôbec začaté konanie vo veci uloženia pokuty. Ďalej uviedol, že uvedené je aj v rozpore s

§ 6 ods. 2 zákona o perzistentných organických látok , ktorý ustanovuje postup výkonu kontroly a to podľa zákona o kontrole. Podľa názoru žalovaného, až kontrola riadne ukončená podľa zákona o kontrole, t.j. dňom prerokovania protokolu z kontroly zakladá právny nárok na postup podľa § 7 ods. 6 zákona o perzistentných organických látkach, t.j. začatie konania vo veci uloženia pokuty. Žalovaný je toho názoru, že z protokolu z kontroly jednoznačne vyplýva, že sa o porušení povinnosti žalobcu, a to, že nenakladal s nepovolenými zásobami - odpadom s obsahom perzistentných organických látok, dozvedel až preskúmaním všetkých dokladov predložených počas kontroly až do jej ukončenia, teda do dňa 25.06.2012, kedy bol protokol z kontroly prerokovaný formou zápisnice. Žalovaný konštatoval, že okamihom, kedy začína plynúť subjektívna lehota, v ktorej sa príslušný orgán mal dozvedieť o porušení zákona, môže byť len taký okamih, kedy bol protokol z kontroly riadne prerokovaný postupom podľa zákona o kontrole, ktorý ako jediný zakladá zákonné dôvody na postup podľa ustanovenia § 7 ods. 6 zákona o perzistentných organických látkach. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, napr. sp.zn. 5Sž/50/2007, sp.zn. 3Sž/103/2007, sp.zn. 3Sž/107/2007, sp.zn. 2Sžo/73/2010. Výtýkal krajskému súdu, že sa nijakým spôsobom nevysporiadal s obsahom vyjadrenia žalovaného č. 4561-16314/24/2013/Leg z 20.06.2013 zaslaného na základe výzvy krajského súdu, v ktorom poukázal na vyššie uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Podľa názoru žalovaného, námietky žalobcu v predmetnej veci neobstoja a aj právny názor krajského súdu je v rozpore s Ústavou SR, zákonom o perzistentných organických látkach a zákonom o kontrole. Na záver žalovaný uviedol, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ako aj rozhodnutie žalovaného, vychádzalo zo správneho právneho posúdenia veci, vydaného podľa príslušného zákona a v jeho medziach a nemalo vadu, ktorá mohla mať vplyv na jeho zákonnosť.

Žalobca vo svojom vyjadrení z 28. marca 2014 na odvolanie žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu sa stotožňuje s právnym záverom vysloveným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu a zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania. Námietky žalovaného považuje za nedôvodné a súčasne poukázal na to, že žalovaný vo svojom odvolaní opätovne uvádza dôvody, ktoré už uviedol vo svojom stanovisku k žalobe. Zdôraznil, že žalovaným citované právne názory uvedené v rozsudkoch Najvyššieho súdu SR a právny názor Najvyššieho súdu SR obsiahnutý v rozhodnutí, sp.zn. 6Sžf/51/2010 zo dňa 22.06.2011, nie sú rozdielne, t.j. za okamih, kedy začína plynúť subjektívna lehota, v ktorej sa mal správny orgán dozvedieť o porušení zákona považuje ten okamih, kedy sa správny orgán dozvie o skutkových okolnostiach v takom rozsahu, ktorý umožní predbežné právne zhodnotenie, že došlo k porušeniu zákona ako takého.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 43 960 009 13/3825-14168/Leg zo dňa 28. mája 2013 a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. 43 962 002 13/959-8706/Hrd zo dňa 27. marca 2013, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie, ktorým uložil žalobcovi pokutu v celkovej výške 1 660,- € podľa § 7 ods. 2 písm. a/ zákona o perzistentných organických látkach za to, že ako držiteľ perzistentných organických znečisťujúcich látok nenakladal so zásobami perzistentných organických látok ako s odpadom v súlade s čl. 5 ods. 1 nariadenia v nadväznosti na čl. 7 ods. 2 a prílohu V, časť 1 nariadenia, t.j. nezneškodnil a ani nepretransformoval odpadovú agrochemikáliu (MELIPAX POPRAŠ), ktorá pozostávala z perzistentných organických látok (účinná látka Toxaphene, t.j. chlórovaný kampen 10% obsahujúci 67-69% chlóru) takým spôsobom, aby sa zabezpečilo, že obsah perzistentných organických látok sa zneškodní alebo nenávratne pretransformuje tak, aby zostávajúci odpad a uvoľňovania nevykazovali vlastnosti perzistentných organických látok (bezodkladné zneškodnenie alebo pretransformovanie činnosťami zneškodňovania D9, D10 alebo činnosťou zhodnocovania R1). Podľa predložených dokladov bola

predmetná odpadová agrochemikália pozostávajúca z perzistentných organických látok zneškodnená činnosťami D1 alebo D15, čo je nedodržanie čl. 5 ods. 1 v nadväznosti na čl. 7 ods. 2 nariadenia. Žalovaný odôvodnil rozhodnutie tým, že prvostupňový správny orgán vykonal kontrolu dodržiavania ustanovení zákona o perzistentných organických látkach a nariadenia v dňoch 23.02.2012 a 04.05.2012 u žalobcu v areáli bývalého Poľnohospodárskeho družstva Nová Dedina, sklad na parcele č. 329/4 v k.ú. U. T. D., za kontrolované obdobie od 01.01.2011 do 04.05.2012, na základe písomného podnetu Ústredného kontrolného a skúšobného ústavu poľnohospodárskeho so sídlom v Bratislave. Z administratívneho spisu vyplýva, že dňa 04.05.2012 bol spísaný Protokol č. 25, Č.j.: 5715-12769/346/2012/Hrd z operatívnej kontroly za účasti splnomocneného zástupcu žalobcu. Kontrola bola vykonaná v súlade so zákonom č. 10/1996 Z.z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov a zákonom č. 525/2003 Z.z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V predmetnom protokole konštatoval prvostupňový správny orgán zistené nedostatky, a to:

1. Kontrolovaný subjekt ako držiteľ perzistentných organických látok (MELIPAX POPRAS - účinná látka Toxaphene, t.j. chlórovaný kampen 10 % obsahujúci 67-69 % chlóru) nezaslal za rok 2010, t.j. do 31.3.2011 oznámenie obsahujúce informáciu o charaktere a veľkosti zásob Ministerstvu životného prostredia SR alebo prvostupňovému správne mu orgánu, t.j. poverenej organizácii, čo je v rozpore s § 3 ods. 1 písm. a/ zákona o perzistentných organických látkach.
2. Kontrolovaný subjekt ako držiteľ perzistentných organických látok (MELIPAX POPRAS - účinná látka Toxaphene, t.j. chlórovaný kampen 10% obsahujúci 67-69% chlóru) vôbec nevedel evidenciu o zásobe perzistentných organických látok, čo je v rozpore s § 3 ods. 1 písm. b/ zákona o perzistentných organických látkach.
3. Kontrolovaný subjekt ako držiteľ perzistentných organických látok nenakladal so zásobami perzistentných organických látok (MELIPAX POPRAS - účinná látka Toxaphene, t.j. chlórovaný kampen 10% obsahujúci 67-69% chlóru) ako s odpadom v súlade s čl. 5 ods. 1 v nadväznosti na čl. 7 ods. 1 nariadenia, t.j. táto odpadová agrochemikália nebola zabezpečená pred odcudzením, ako aj nežiaducim únikom do okolia, čím kontrolovaný subjekt nevynaložil dostatočné úsilie v súlade, aby zabránil kontaminácii touto odpadovou agrochemikáliou, uvedenou v prílohe č. IV k nariadeniu.
4. Kontrolovaný subjekt nezlikvidoval odpadovú agrochemikáliu (MELIPAX POPRAS), ktorá pozostávala z perzistentných organických látok (účinná látka Toxaphene, t.j. chlórovaný kampen 10% obsahujúci 67-69% chlóru) podľa čl. 7 ods. 2 nariadenia, t.j. nebola bezodkladne zneškodnená alebo pretransformovaná činnosťami zneškodňovania D9, D10 alebo činnosťou zhodnocovania R1, t.j. tak, aby sa zabezpečilo, že obsah perzistentných organických látok sa zneškodní alebo nenávratne pretransformuje tak, aby zostávajúci odpad a uvoľňovania nevykazovali vlastnosti perzistentných organických látok. Podľa predložených dokladov bola predmetná odpadová agrochemikália pozostávajúca z perzistentných organických látok zneškodnená činnosťami D1 alebo D15.
5. Kontrolovaný subjekt ako držiteľ zásob perzistentných organických látok, ktoré sú odpadom (MELIPAX POPRAS - účinná látka Toxaphene, t.j. chlórovaný kampen 10% obsahujúci 67-69% chlóru) s odhadovanou hmotnosťou cca 0,5 t s týmto odpadom nezaobchádzal v súlade s čl. 5 ods. 2 nariadenia, spôsobom, ktorý nepoškodzuje životné prostredie, t.j. obaly, v ktorých sa nachádzal, neboli dostatočne havarijne zabezpečené, do priestoru skladu, kde sa nachádzal, dochádzalo k prenikaniu atmosférických zrážok, čím mohlo dôjsť k úniku nebezpečných látok a následne aj k ohrozeniu životného prostredia.

Prerokovanie protokolu z kontroly č. 25 bolo vykonané dňa 25.06.2012, čo preukazuje zápisnica z prerokovania protokolu z kontroly.

V konaní bolo sporné vymedzenie rozhodujúcej skutočnosti pre začatie plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty pre uloženie sankcie za správny delikt - pokuty žalovaným podľa § 7 ods. 6 zákona o perzistentných organických látkach.

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené

záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 247 ods. 1, 2 OSP, podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 250i ods. 1 OSP, pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 7 ods. 2 písm. a/ zákona o perzistentných organických látkach, inšpekcia uloží pokutu od 1 659,69 € do 33 193,91 € právnickej osobe alebo fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorá nenakladá so zásobami ako s odpadom v súlade s čl. 5 ods. 1 osobitného predpisu (nariadenia).

Podľa § 7 ods. 6 zákona o perzistentných organických látkach, pokutu podľa odsekov 1 až 3 možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď sa inšpekcia dozvedela o porušení povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti. Pokutu podľa odseku 4 možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď sa mala splniť povinnosť uložená podľa odseku 4. Uložením pokuty nie je dotknutá povinnosť vykonať opatrenia na nápravu, ani zodpovednosť za náhradu spôsobenej škody.

Podľa § 7 ods. 8 zákona o perzistentných organických látkach, na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalovaného uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že v súlade s § 7 ods. 6 prvá veta zákona o perzistentných organických látkach, je zrejmé, že určenie začiatku plynutia jednoročnej subjektívnej prekluzívnej lehoty sa odvíja od výkladu pojmu „... keď sa inšpekcia dozvedela o porušení povinnosti ...“. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR, uvedené sa vzťahuje na určitú právnu skutočnosť, z ktorej plynie dôvodné podozrenie, že k porušeniu došlo. Deň, kedy je táto skutočnosť správneho orgánu známa, je deň, kedy správny orgán zistil porušenie zákona, t.j. poznal, že došlo ku konaniu obsiahnutému v zákonom vymedzenej skutkovej podstate deliktu, ktorú zákon za splnenia ďalších

podmienok definuje ako správny delikt. Za skutočnosť určujúcu začiatok plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty treba teda považovať vedomosť o skutkových okolnostiach veci v takom rozsahu, ktorý umožní predbežné právne zhodnotenie, že došlo k porušeniu zákona, a to bez toho, aby sa jednalo o informáciu zvlášť kvalifikovanú. Začiatkom plynutia subjektívnej lehoty tak môže byť aj okamih, kedy správnomu orgánu dôjde podnet od určitého oznamovateľa, ktorý svojím konkretizujúcim obsahom dostatočne opisuje hodnotený skutok a vedie (hoci aj nepriamo) k určení zodpovedného subjektu.

V tejto súvislosti Najvyšší súd SR poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Sžf/51/2010 z 22. júna 2011 uverejneného v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 19/13, v zmysle ktorého, lehoty na vydanie rozhodnutia o postihu za správny delikt v právnom štáte predstavujú jeden z mechanizmov obmedzujúci prierahy v správnom konaní, ktorý je súčasne prostriedkom ochrany účastníka správneho konania proti postupu orgánu verejnej moci. Je potrebné upozorniť na to, že predmetná jednoročná lehota nie je spojená s povinnosťou vydať konečné administratívne rozhodnutie o správnom delikte a uložiť zaň pokutu, ale iba so začatím správneho konania. Zákonodarcia touto konštrukciou dáva správnomu orgánu viac priestoru k preverovaniu rozhodných okolností veci ešte pred začatím samotného správneho konania. Skutočnosť, že správny orgán následne začne s určitým subjektom správne konanie, sama o sebe neznamená, že tento subjekt bude za jemu vytýkané konanie vo výsledku sankcionovaný.

Najvyšší súd SR je toho názoru, že prvou objektívnou možnosťou, kedy sa v danom prípade správny orgán dozvedel o porušení povinnosti žalobcu, bol písomný podnet Ústredného kontrolného a skúšobného ústavu poľnohospodárskeho so sídlom v Bratislave doručeného žalobcovi dňa 27.12.2011, a najneskoršie dňa 04.05.2012, kedy došlo k vykonaniu operatívnej kontroly prvostupňovým správnym orgánom v subjekte žalobcu za kontrolované obdobie od 01.01.2011 do 04.05.2012 pre možné porušenie ustanovení zákona o perzistentných organických látkach a nariadenia, a výsledky ktorej sú obsiahnuté v Protokole č. 25. Vzhľadom na uvedené, je nevyhnutné začiatok plynutia jednoročnej subjektívnej prekluzívnej lehoty na uloženie sankcie za správny delikt podľa § 7 ods. 6 zákona o perzistentných organických látkach viazať práve k tomuto dňu, t.j. 04.05.2012. Najvyšší súd SR sa stotožňuje s právnym záverom uvedeným v odôvodnení krajského súdu, podľa ktorého subjektívna jednoročná lehota na začatie administratívneho konania vo veci uloženia pokuty žalobcovi uplynula správnomu orgánu dňa 04.05.2013. Napriek skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nadobudlo právoplatnosť dňa 31.05.2013, správny orgán pochybil, keď neprihliadal ex offio na plynutie jednoročnej (prekluzívnej) lehoty, v ktorej je možné uložiť pokutu za správny delikt a konanie nezastavil.

Na námietku žalovaného, že okamihom plynutia subjektívnej lehoty môže byť len taký okamih, kedy bol protokol z kontroly riadne prerokovaný podľa § 13 ods. 8 zákona o kontrole, t.j. dňa 25.06.2012, Najvyšší súd SR zdôrazňuje, že nemožno zamieňať časový moment začiatku plynutia jednoročnej subjektívnej lehoty, ktorý je viazaný k okamihu vzniku dôvodného podozrenia a moment prerokovania protokolu, ktorý je závislý od objektívne zisteného a preukázaného porušenia povinnosti. S ohľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd SR dospel k záveru, že žalovaným uplatnená námietka nie je vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu dôvodná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, krajský súd sa s relevantnými námietkami vznesenými v žalobe náležite vysporiadal a stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) doplniac tieto vo vyššie uvedenom texte napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a 246c ods. 1 veta prvá OSP, tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v celkovej výške 142,04 €, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v zmysle § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k

odvolaniu) vo výške 134,-€ a režijný paušál vo výške 8,04 €, spolu 142,04 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.